

κη δια τω το αυεισι κη το ελαμον εσφρακω φ υ-
 δατος. εισι δ κη πιτες λιθοι ο φ υδατος υ-
 φηροχρηται, δια το κειον μονον το εν τού-
 ταις μελζονδν φη εν αυτοις μερσν, κη δια το
 τον τποον τω αερος μελζον εη τω τοπου τω σω-
 ματος τ γης. φύσις γαρ οτα τω υδατος, εσφ-
 αία βαινει τη γης. τω δε αερος, το εσφρακω
 βαινει τω υδατος. η τω αερος, τοιτω φύσις,
 τω εη κλειομλρω τω λιθοφ, αιαβαινει επατω
 τω υδατος, κη τω ολω αερε συναπιεται, κη γδ
 εκρασην το οικειον ομοιον εφέλεζι, κη συνα-
 καλουθει η φύσις τω μερσις τω ολω φ συζύ-
 γησι. ει τοιτω εση τις βαρχα καύφη, το μλφ
 ημου αυτης καταλυσει εν υδασι, το δ λοι-
 πον εσφρηνεζεται, οτι μελζον εν αυτω ο αηρ φ
 λοιπου σωματος τω λιθου. δια τω το παύτα τα
 δειδρα βαρύτερα εισι φη τοιούτων λιθων.
 οι εν τω υδασι δ λιθοι, γηνοι εν τ συκρη-
 σεις φη υδατων τ ιχυρας. γινεται γδ παρο-
 τον αφρος, ετα συμπηγνεται αιτ οια γαλα
 π λιπαρον, κη οτε το υδωρ τη ψαμμοφ περ-
 σεβεται, συναθροζει η ψαμμοφ τλω λιπό-
 τησ παος φ αφροφ. ξηρανει τ αυτω η ξη-
 ρησις της θαλασσης. κη απελησις τ αλυκο-
 τητος κη ούτω συναγρνεται τω μερη τ ψαμ-
 μου, κη τω επημηκει τω χρονω γίνονται λι-
 θοι. η δηλωσι: δε, οτι η θαλασσα ποιει καθ
 εαυτω ψαμμοφ, οπως δεη απασα γη, η εν
 γλυκεια. οτε γρω ση εν αυτη τ υδωρ, κω-
 λυεται ο αηρ αλλοιωση αυτω. ετα χρονιζον-
 τος τω τόπω τω εμπελειη μωρσω υδατφ,
 επι ου δνωαται τω παρομοιωσει εαυτω ο
 αηρ, κυριδνεσι γδ εν αυτω τω υδατι τω μερη
 τα γαδη, α εισιν αλυκοφ αναγκη οπι πλέον
 θεριμωθεντα κη βραχυ, κη ημφω ποιησαι
 πηλον ημφωτον. τω το δε ου δνωαται γλυκειω
 εν υδατι γλυκερσι, οτι κυριδνει εν τούτοις
 η ξηρησις της γης, κη η μεταβαλλει το υ-
 δωρ εις το ειδος αυτης, η πησιον αυτης τω-
 ποιει, κη ελαττερον αλλοιωδ. σκληρυνουσα
 δ η σκληροτις τ γης κη φ δνωαιεν τ συμ-
 πησιως αυτης, φ εσφρακω τω υδατος, δια-
 ρει τοιπηλον εις ειδα μερη σμικρα. κη δια φ

A Idcirco oleum quoque supra aquam a-
 scendit. Sunt & lapides, qui aqua saper-
 natant, ut pumex, & similes, propter ina-
 nitatem scilicet, quæ in eis maior est
 quàm ipsarum partes. Unde aeris locus
 maior est loco corporis terræ. Aqua enim
 natura est supra terram ascendere, ut æ-
 ris super aquam. Aeris itaque in lapide
 inclusi natura, super aquam ascendit, ut
 aeri toti iungatur. Vnumquodque enim
 B suum attrahit simile, sequiturque partis
 natura totum, cum quo iungitur. Si ergo
 saxum aliquod leue sit, mergitur eius me-
 dietas in aquam. altera supernabit, quod
 maior sit, qui ipso continetur, aer, quàm
 lapidis pars reliqua. Eapropter arbores om-
 nnes talibus lapidibus sunt grauiores.
 Qui in aqua sunt lapides. è forti vndarum
 collisione fiunt. Nam primum spuma fit,
 C mox coagulatur hæc in molem lactis vn-
 ctuoso non absterilem. Dum verò vnda
 arenæ alliditur, congregat arena hanc ve-
 luti vinctuositatem spumæ, & desiccet il-
 lam maris siccitas cum multa falsedine,
 quo modo partes arenæ coguntur, tem-
 poréque procedente lapides fiunt. Signi-
 ficatio verò, quod mare per sese arenam
 faciat, ea est, quod terra omnes gustu dul-
 ces non sunt. Cum igitur in ea steterit a-
 qua, prohibebitur aer ne ipsam alteret.
 D Cæterum diutius immorante loco eidem,
 aqua cum hanc sibi similem efficere aer
 non possit: excellent enim in ipsa terræ
 partes, quæ salsa sunt: necesse est plus ex-
 calscata paulatim ambo lutum efficiant
 natium. Id ipsum in dulcibus fluiis
 fieri non potest, quia in illis siccitas ter-
 ræ obtinuit, & aut conuertit aquam in
 suam speciem, vel vicinam illi hanc red-
 dit, & alterationem vtrunque suscipit.
 E Duriosem quoque efficiens terra duriti-
 es pro facultate scilicet propria fixio-
 nis, aquæ essentiam, lutum in partes exi-
 guas diuidit. Quapropter terra mari vi-
 cina, arenosa est. Sic campi dum non ha-
 bent quod à Sole eos operiat, & ab a-
 qua dulci procul absunt. Siccat enim
 Sol dulcis humiditatis partes, remanét-
 que quod de genere terræ est, & quia
 Sol in eo loco non recto perseverauit, se-
 parantur luti partes, & inde arena fit.

φη τω αερακαλύπτω, διαχωρίζονται τα μερη τω πηλοφ, κη γινεται εν τωθεν ψαμμοφ.